

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Τὸ δάκρυ στὰ μάτια σου
φιχτάλα στὸ παράθυρό μου

2

Ἐκλείσα τὴ φωνή μου στὰ χέρια μου
κι ἔτσι βουβάθηκα
Σὲ κάποια τσέπη μου βρήκα ἓνα μολύβι.

3

Χῶμα καὶ λίγο νερὸ
κι ὁμως δὲ μ' ἔσβησε ἡ βροχή.

4

Σ' ἓνα πῆλινο πιάτο
ἀκούμπησε τὸ πρωινό του.
λίγα φιλιὰ, κι ἓνα χάδι·
ἔστερα ξαναχάθηκε.

5

Πάνω στὰ βρώμια χέρια μου
ἔριξα λίγο ἀπ' τ' ἄρωμά σου
μετὰ ἀπὸ λίγο μύριζαν ἄσχημα πάλι

6

Μέσ' ἀπ' τὰ νύχια μου
ἔσταζε αἷμα, καὶ πηλὸς
ἓνα ψαλίδι συνάντησαν τὰ μάτια μου.

7

Τυλιγμένος σὲ μιὰ ἐφημερίδα
ὅλο μεγάλωνε
μέχρι ποῦ δὲν τὸν χώρναγαν τὰ φύλλα της.
Τότε τοῦ κάνανε σμίκρυνση.

8

Ἀκόμα ἀγόρι
περὶμένα τὴ μέρα
καὶ τότε πάλι ὀρθὸς
ἔφτιαχνα γραμμὲς στὸν τοῖχο μου
ἐκεῖ ποῦ τέλειωνε τὸ μπῶι μου
κι ἔτσι μέρα τὴ μέρα
γινόμουνα μεγάλως.

9

Οἱ στίχοι ἀπλὴ ὁμορφιά
ποῦ νὰ ντυθεῖ ζητάει
πλεγμένες ὁλοφώτεινες ἴνες.

10

Νότα τὴ νότα ντύθηκε
στίχο τὸ στίχο ὁμόρφησε
κι ἀπλώθηκε τραγοῦδι
στὰ χεῖλῃ τῶν παιδιῶνε.

11

Κοιτάζω τὰ γράμματα τ' οὐρανοῦ
κι ἔστερα τὸν πράσινο φάρο
ἢ θάλασσα ἀκόμα κουνιέται

καὶ μόλις ἀρχίζει τὸ κύρο νὰ φτάνει στὸ κόκ-
καλο.

12

Ἡ θάλασσα πάλι λυγίζει
τὶ νάναι οἱ βάρκες;

13

Μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια καὶ βουλωμένα τ' αὐτιά
μου
παραδομένος στὸν εἰσπράκτορα
ἀντίστροφα μετρῶ τὶς «στάσεις»
ποῦ κουβαλᾶνε λευτεριά.

14

Ἐποκλίθηκε δίνοντας τὸ σπαθί του
Ἐπειτα τρύπησε ἡ πανοπλία του
Τὸ δωμάτιο εἶχε «καλοριφέρ».

15

Τώρα χεῖ χτύπησες μ' ἓνα χαμόγελο

ΡΕΝΑΤΑ ΛΑΛΙΩΤΗ

Τέσσαρα ποιήματα

1

Μιά φορά τὸ Μάν
ἄνοιξαν οἱ πόρτες τοῦ δειλινοῦ
γιὰ νὰ κλείσουν
τὴ λάβρα τοῦ κόσμου·
ἦταν ποῦ
φτερούγιζε πάνω στὸ μέσωπό σου
ἡ ἀνάγκη
τῆς ἀγάπης τῶν ἀστρῶν

2

στὶς κορφές τοῦ ἡλίου
φάνηκες νὰ παλεύεις μὲ τὴ νύχτα
σ' ἀγνάντευα
ἀπὸ μιὰ ραχοῦλα τῶν σύννεφων
μπάζοντας ἀπληστα στὴ ματιὰ μου
τὸ φῶς

3

ἀπ' τὴ σκαμμένη σου ὄψη
ἐσὺ καὶ τὸ φῶς
ἢ θάλασσα καὶ τὸ λουλούδι·
δὲ μοῦ τραγουδᾷς
σὰ φύκι
δὲ μοσκοβολᾷς
σὰν ἀπρίλης·
μυαυρίζεις τὸν κόσμο μου
ὅπως οἱ βροχές τοῦ Γενάρη
τὰ φυλλαράκια
τῆς μυγαλιάς.

4

Ὅταν σταθεῖς μπροστά μου
καὶ δεῖς
τὴν ἀμαξόνα ζωὴ
νᾶχει σταματήσῃ στὸ στήθος μου
μὴν παραξευθεῖς·